

Publicerad 2008-05-09 10:49 av Vackra_Blodtårar

Oändlig sorg.

Erotiska lögner

Nattens skönsjungande mörker kryper sakta fram ur varje midnatts tunga skuggor. Hon står på den tomma stranden och blickar ut över den röda solnedgången, vinden griper tag i hennes hud, den borrar sig djupt in under hennes andetag. Vågorna sköljer högt över hennes nakna fötter medan månen värmer hennes ensamma själ, hon gråter av dem kyliga tankarna som numera bor i hennes förkrossade hjärta. Hennes tårar glider ner över hennes tunna kropp, hon vet inte vart hon ska ta vägen med all sin sorg. Det känns som om hon är den sista människan kvar på jorden. Ingen ser hennes desperata försök att klösa sig fast vid verkligheten, ingen hör hennes skrik i den kolsvarta natten.

Ingen har någonsin försökt att ta bort hennes äckliga monster under hennes säng, och nu får hon leva med deras hemska skratt varje gång alla lampor släcks ner. Hon väcks till liv igen av att det börjar regna, stora tårar som faller till marken och sköljer över hennes torra fotspår. Hon vänder sig om, ser upp mot huset där alla ligger tryggt och sover. Hon ska gå så försiktigt, hon ska inte väcka någon i det stora huset. Hon vänder sig mot havet igen, dess kraft suger tag i hennes hjälplöshet. Hon tar ett steg framåt, in i det iskalla vattnet sätter hon sin smärta. Hennes hjärta ropar förtvivlat tillbaka in till dem människor som sover så hårt, hon ber att dem ska höra henne. Med sina sista krafter hon har, kliver hon ner i det bottenlösa havet. En plötslig kraft får henne att vända sig om, men hon hinner inte reagera innan det är för sent.

Havets strömmar slår sina vassa klor om hennes livlösa kropp, hennes lungor ser det sista av den friska luften innan allt blir tyst. Så tyst...

Han visste det direkt innan han ens hade slagit upp ögonlocken, att någonting var fel. Han kände det ända in till ben märgen. Hela hans sinnen vibrerade ut en känsla av smärta i hans själ. Han satte sig upp i den varma sängen, såg sig trött om för att hitta tomheten i det kala rummet.

Utan att tänka så mycket på det gick han upp, gick med tunga steg till badrummet och satte på badvattnet. Efter att han slagit på radion klev han i, han lät det varma vattnet omslutna sina ömma muskler efter gårdagens träning. Hans hjärta fick en

plötslig känsla av déjà-vu som han inte kunde förklara.

I bakgrunden hörde han radion starka stämman som ropade ut att polisen hade tidigt imorse hittat en ung kvinna död på stranden tidigt imorse.

Kvinnans ålder hade fastslagits till bara ringa 25 år. Hon var ca 180 cm lång, hade rött långt hår med intensiva ishavs blåa ögon som skulle borra sig djupt in i den unga läkarens mardrömmar för evigt.

Han slog genast upp ögonen igen, kastade sig upp från badet och rusade in till vardagsrummet och slog på tv: n, i lagom tid för att hinna se den döda kvinnans nakna porträtt.

Han hann inte sätta handen för munnen sedan innan han kastade upp det lilla han hade i magen, för att sedan svimmade av chocken.

När han vaknar springer han till telefonen och ringde hennes korta nummer, inom sig ber han att det inte kunde vara hon, att det bara var någon som var lik henne. Men han visste redan svaret på sin fråga när Alex; den 16 åriga systemen svarade. Det var med iskall smärta hon svarade och då visste han. Sedan slocknade alla hans sex sinnen, all tid stannade till.

Hur han lyckades att köra dem 2 milen till hennes hem bekom hans förstånd, men fram kom han i alla fall även om det var med mycket strid i hans psyke. Han knackade lätt på dörren och möttes av Alexs slitna ögon, hennes hornhinnor var alldeles röda av tusentals tårar. Hon gav honom en öm kram innan hon släppte in honom, han kände hur mycket han bara ville fly därifrån.

I vardagsrummet satt hennes föräldrar och grät hejdlöst, ingenting kunde stoppa deras böner om att få tillbaka deras dotter igen. Han gick och satte sig bredvid dem och tog hennes mamma i sin famn och bad innerligt om förlåtelse, han skulle aldrig ha lämnat henne ensam igår. Deras ord om att det inte var hans fel gick inte in till honom. Hur kunde detta hända?

Deras vackra saga hade krossats totalt av den fjäderlätta gränsen som hon hade passerat för några veckor sedan, dem skulle ju gifta sig om en månad bara men efter bråket igår så han hade i vrede slagit igen dörren bakom sig med henne kvar i huset. En handling

som han bittert fick leva med nu så länge hans hjärta orkade med.

Dem hade träffats en underbar sommardag, i parken, hon hade suttit och läst på en filt med sin lilla valp liggandes vid hennes fötter. Han hade kommit fram till henne och sagt – ” Jasså? Här sitter du en varm sommardag och läser Shakespeare när du egentligen borde vara i det svala vattnet. ”

Hon hade skrattat något så härligt att det gick rakt in i hans hjärta och stannat kvar där.

Han hade slagit sig ner med dem och börjat prata med henne om allt mellan himmel och jord. Sen den dagen hade dem alltid varit tillsammans, dem hade träffat varandras familjer redan efter två månader och fått allas tillstånd att sedan förlova sig så snabbt som efter bara två år tillsammans. Men för dem kändes det så rätt, för dem fanns det ingen tvekan i deras förälskade blickar, deras hjärtan brann av deras starka passion och deras själar hade låst upp låsen till deras inre murar.

Han älskade varje del av henne, det gick inte en enda sekund utan att hans hud värkte efter hennes frånvaro. Han hade aldrig stött på sådan kraft förut, aldrig hade han känt sådan lust, sådan kärlek, sådan stark längtan efter någon kvinna. Ibland hade han undrat om hon hade förtrollat honom med sina förföriska härliga ögon men slog fort bort den tanken, ingen kvinna som skrattade så klingande vackert som hon kunde vara falsk.

Allting hade varit så perfekt, allting hade varit så lugnt och stilla, men även i paradiset fanns det små onda väsen.

Tre månader efter det att dem hade gift sig så hade hon blivit konstig, inte direkt svartsjuk men hon hade anklagat honom för dem mest löjligaste sakerna. Det fanns ingenting någon kunde ha gjort för henne längre. Hennes tårar gick inte att rädda, hennes vilsna väg i den gråa dimman gick inte att finna igen.

Han sov inte alls den natten, i drömmen hemsöktes han av hennes hjärtslitande skrik, han kunde riktigt höra hur hennes späda kropp knäcktes av dem förrädiska vågorna. Han stod framför ett vägskäl och kunde inte nå fram till henne i tid,

hennes ryggtavla förblev utom räckhåll för hans blodiga händer. När han väl fick tag i henne, vände han på henne och möttes av hennes ansikte som var alldeles svart och inlindat i taggtråd. Hennes ögon var borta, stora gapande ögonhålor stirrade istället förtvivlat på honom.

Han såg ner på sina händer och där låg hennes iskalla hjärta, som fortfarande slog. Han vaknade med ett gällt skrik och satte sig upp i soffan. Framför sig såg han bara ett totalt mörker, han var alldeles kallsvettig av rädsla. Han lade sig ner igen, drog täcket över sig och sov sedan en drömlös natt.

På morgonen när han vaknade luktade huset frukost, bacon och ägg. Han gick till badrummet, duschade bort nattens darrningar innan han gick ut till resten av familjen i köket, dem såg lika skräckslagna ut för dagen som han kände sig.

Hur skulle han orka med pressens vulgära hunger idag?
Hur skulle han kunna motstå deras vassa huggtänder,
deras starka begär av en bra story?

Han visste inte, allt han visste var att han skulle utstå vad som helst för hennes skull, för deras bärande kärleks skull. Efter frukosten följde han med Alex till hennes skola, där blickar redan vändes mot dem när dem svängde upp i hans röda BMW. Han gick ut, gick runt och öppnade för henne. Hon steg ur och hon var fullkomligt vacker. Hon var kläd i ett par svarta högklackade skor med silver snörning runt sina smala vrister. Hon var klädd i en lång svart tajt klänning med hög slits och över den hade hon en röd slips. Över ansiktet bar hon ett par mörka Gucci solglasögon och under ena armen bar hon sina skolböcker. Pressen var redan där och vid deras anländning värkte dem sig över dem med frågor om Sophias död, vilket fick Chris att stiga i taket av ilska. Med en arm om Alex knuffade han undan all press och tillsammans små sprang dem in i skolan, men blickarna slutade inte där. Det kändes som om skolans alla fönster skrattade åt dem, vilket gav dem gåshud.

Chris går sedan ut till bilen och väntar, han sluter ögonen och han kan för ett ögonblick känna hur Sophia sitter där

i bilen bredvid honom. Hennes svaga aura slingrar sig omkring honom, likt en orm som försöker kväva sitt byte kramar hon ur honom all sin livskraft.

Hennes äckliga söndertrasade tunga slickar honom runt halsen, och hennes röst får honom att rysa i hela sitt undergärde. – ”Du kommer inte undan,” viskar hon.

Han försöker skrika men hon har tagit hans röst.

En hård knackning på hans bilfönster drar tillbaka honom till verkligheten igen, han tar sig för halsen, han hostar kraftigt innan han vevar ner rutan. Det är en av lärarna som med gäll röst försöker berätta för honom att han borde komma, att det är något fel med Alex. Han sliter genast upp dörren, kastar sig förbi läraren som nätt och jämt hinner springa efter honom.

Dem rusar in i skolan, tillbaka till klassrummet igen där Alex sitter under bänken, alldeles rödgåten och med apatiska blickar. Han böjer sig ner, försöker lätt nå henne men hon skriker högt av hans händer på sin kropp. Hennes kompisar står i bakgrunden med oroliga blickar, vill inte att deras kompis ska lida så där mycket. Till slut kommer skolsköterskan in med en lugnade spruta, och tillsammans med Chris och tre andra lärare får dem ut Alex under bänken för att brutalt stick in den i hennes högra arm. Hela tiden skriker hon i protest, hon skriker att hon vet sanningen nu, vilket gör Chris orolig men viftar bara bort det snabbt.

Alexs kompisar kommer till undsättning och hon sjunker ner i deras ärliga famnar, hon låter sig omfamnas av Amy; hennes bästa kompis, som med all sin kraft försöker skydda henne från det som gör ont för henne. Det hela slutar med att Chris rycker ifrån henne Alex, och lyckats under vilda protester få med henne hem igen. Amy står och ser efter bilen, hon bara känner på sig att något är fel med Chris vänlighet och hon bestämmer sig för att ta reda på vem han egentligen är.

Hon lyckas få tag i hans akt nere på polishuset, hon tar med det hem och det hon får läsa får henne att spy redan innan hon hunnit läsa klart första sidan.

När Alex vaknar ligger hon nedbäddad i sin sköna fluffiga säng, den är 200 cm medmetallstängar vid både fot och huvudändan. Madrassen är stor och vit, med rosa lakan och svarta påslakan med ett stort freds märke som hon har sytt själv, och till det

hela ett rött örngott. Hennes rum är som en kvadrat, ca 45 kvm² med ett fönster i nordsidan och ett till fönster vid sydsidan, där också sängen står. Hennes rum har hon målat blått med gröna självlysande stjärnor både i taket och på väggarna, något som hennes föräldrar inte tyckte om så värst mycket, men som hade gått hem hos Sophie. Hennes svarta gardiner räckte nästan ner till golvet, vid hennes rosa skrivbord stod hennes svarta axelväska och gapade tomt efter skolböcker. Hennes stora radio stod på en beige hylla som hon hade satt upp på väggen och hennes gråa tv stod på en vit tv bänk, det enda vita i hennes rum. Hon upptäckte att någon hade klätt av henne kläderna ner till bara bh och trosor, vilket fick hennes humör att rusa upp i höjden. Strax efter att hon hade satt sig upp öppnades hennes dörr och Chris kom in, hon hann precis skyla sin nakna kropp under täcket. Han kom fram till sängen, gav henne en kopp te som hon tog emot med ringa misstankar. När hon frågade honom om det var han som klätt av henne svarade han först inte, utan stirrade ner på hennes nattduksbord, där ett inramat kort på Alex och Sophie stod. Alex såg från honom till fotot. Efter en stunds tvekan sade han nej, att det var hennes mamma som gjort det, hon var för trött för att misstro honom om något annat just nu. Hon lade sig ner igen, hon försvann bland dem upp puffade kuddarna. Han strök henne längs kinden, frågade om hon var okej och om det fanns något han kunde göra för henne. Hon kunde inte sätta fingret på om han det var för att han hade skuldkänslor över Sophies död, eller om det var nåt annat som gjorde att han hade funnits vid hennes sida ända sen dem hade fått beskedet om Sophies hemska död. Hennes mobil plingade till, ett sms syntes på displayen och hon tog upp mobilen från golvet och läste det. ”Är på väg till dig nu.” ”Chris är inte den du tror att han är...” Löd det. Hon scrollade ner, det var från Amy. Hon såg från mobilen till Chris som såg frågande på henne. Hon sa att hon ville gå och duscha, han gav henne en lätt kram och sa att han skulle finnas nere i köket om det var något.

Efter han gått klädde hon snabbt på sig och gick ljudlöst ner till ytterdörren och mötte Amy innan hon hann ringa på. Tillsammans rusade dem iväg hem till Amy. Men från deras vardagsrum fönster hade Chris iakttagit varje steg dem hade tagit. Med trötta fötter och med andan i halsen stängde dem igen dörren bakom sig hemma hos Amy. Hennes mamma såg ut från köket och undrade vad dem höll på med. Amy svarade ett slött ”Ingenting” innan dem gick upp till hennes rum och satte sig på sängen. Amys rum var inrett i en ljus blå färg på väggarna, hennes säng var av trä med en röd madrass, ett svart påslakan och ett blått örngott. På väggarna satt också olika affischer på olika slags hårdrocksband som dem både gillade. Hennes skrivbord var vitt, hennes enda stora bokhylla var svart med tonvis av böcker om magi, hårdrock, manga och om vampyrer, som Alex också hade. I taket hade hon målat ett stort svart kors över sitt vita tak. Den allra första skoldagen så hade deras kläder gjort att dem dragits till varandra. Alex med sin svarta tajta goth klänning med ett rött nit halsband om sin hals, och på fötterna hade hon haft ett par röda kängor. Amy hade haft en grön goth kjol, röda strumpor, ett svart linne med kedjor och i sitt svarta hår hade hon röda och blåa slingor. Sen var det Linnea

också, en till goth tjej men som nu var hemma och var sjuk och kunde därför inte vara med dem. Amy tog upp mappen från golvet, gav den till Alex som läste igenom den med förskräckta ögon. Hon kunde riktigt känna hur luften började snöras åt runt henne. Amy strök henne på ryggen som stöd men det hjälpte inte för vad hennes ögon nyss blivit vittne till.

” Chris Linton, är född 1975-08-08. Är barn till Vera född - 40, och Isac född - 42. Modern hade jobbat som lärare ända fram till 2005 då hon gick in i sin pension. Fadern jobbade som läkare och gör det fortfarande, men bara på halvtid. Vid 14 års ålder blev Chris arresterad för misshandel på en kvinnlig lärare, han satt en månad i ett ungdomshem. Vid 16 år skrev hans föräldrar in honom på en sluten avdelning för hans psykotiska beteende. Där stannade han i 8 månader. Sen kom Chris trots det in på Princeton, han gick ut med bara A i alla ämnen. Han fick sitt första jobb vid 17 års ålder, trots att hans föräldrar var rika och berömda i samhället så ville han tjäna sitt eget uppehälle. Han fick sin första egna lägenhet vid 18 års ålder och strax där efter köpte han sin egen bil, en röd BMW. Han träffade Eliza vid 19 år, hon var blott 15 år. Deras förhållande var stökigt, han drack på kvällarna och höll henne hemma med en järnhand. Det förekom ofta blåmärken på Eliza, vilket hon förklarade med att hon hade ramlat. När Eliza var 17 så hittades hon i deras badkar med uppslitna handleder, vid närmare undersökning så hade det dessutom kommit fram till att hon hade varit gravid i 6 veckan. Chris misstänktes men hans kompisar gav honom alibi för kvällen och förundersökningen las ner. Ett år senare träffade han Jenny, hon också ung, bara 17. Deras förhållande var också stökigt, Chris anklagade henne jämt för otrohet och slog henne ofta, men även hon sa att hon hade ramlat. Ett år senare så försvann Jenny spårlöst, inga spår hittades i lägenheten efter henne. Chris sa bara att hon hade lämnat honom. Hennes föräldrar trodde dock inte på det. Vid 23 års ålder hade han ett kort förhållande med en tjej som hette Stina, hon var 20 år. Det förekom även misshandel där men hon lyckades fly från honom och lever idag under skyddat namn och ort. Två år senare träffade han Sophie, deras förhållande höll i två år innan hon tog livet av sig. Även där fanns det misstankar om att Chris var skyldig men ingenting kunde bevisas och han gick fri.”

Alex började gråta när hon hade läst färdigt, hon bara grät och grät. Det gick inte att hindra tårarna. Amy tog henne i sin famn och höll om henne, hon strök henne över håret och viskade tyst att allting skulle bli bra igen. Hon lovade henne att Chris inte skulle komma undan med det han hade gjort. Alex bestämde sig för att sova över hos Amy den natten. Alex mobil pep till och ett sms dök upp på displayen igen, hon tog mobilen och läste ”Hur är det med dig? Jag tänker på dig. Chris”. Alex bara skrek och kastade iväg mobilen. Amy kramade om henne och bara lät henne få vara ifred. Den kvällen somnade Alex väldigt fort medan Amy klev upp och satte sig vid skrivbordet, hon ringde runt till olika lasskompisar för att berätta vad som stod på och för att få hjälp av dem. Alla samtliga lovade att hjälpa till. Alex drömmer den natten om Sophie. Dem står en vacker och solig dag på stranden, dem håller varandra i handen och Alex är så lycklig över detta ögonblick även om det bara är en dröm. Det är tusen frågor som hon vill ställa till Sophie, men hon vet att tiden är knappt. Sophie böjer sig närmare henne, ger henne en kyss på kinden och viskar något i hennes öra som hon inte uppfattar innan hon vaknar med ett ryck. Det är becksvalt i rummet, bara bilarnas strålkastar lyckats leta sig igenom dem mörka gardinerna. Alex vänder sig om, hon finner Amy liggandes tätt bakom henne. Hon vänder på sig så att dem ligger ansikte mot ansikte,

hon stryker Amys kind med fjäderlätta rörelser, hon tänker att hon kan skatta sig lycklig som har en sådan underbar vän som Amy. Sedan blundar hon, strax där efter sover även hon.

Hennes drömmar är som spunnet socker, mjuka men även inslag av piskande tortyr.

Hon ser sig i ett öde hus, med spydiga skuggor som ruvar på hennes närvaro.

Hon satt vid ett brustet matsals bord, runt bordet satt fyra huvudlösa varelser som alla satt och glodde ihåligt på henne. Alla skrek plötsligt i kör, det lät som tusentals tåg visslor, det skar rakt djupt in i hennes öron och hon var tvungen att hålla händerna för dem. Tomma ansikten vände sig nu emot henne, ett hest skratt rörde sig närmare henne, det lät som det kom bakifrån men hon kunde inte riktigt placera vilket håll det kom ifrån. Hon stirrade ner på bordet framför henne, överallt krälade det larver över den ruttnande maten. Plötsligt kommer det någon som tar tag i henne, hon försöker kämpa sig fri men en mörk kraft lägger hennes händer på var sin sida om stolen. Sedan kommer det två stinkande saker som luktar död, deras dräglände andetag fräter sönder hennes lungor. Dem tar upp två trubbiga spikar och hamrar fast hennes händer i stolen. Hon skikrt gällt av smärtan, hon kan känna varje slag dem slår som går allt djupare in i hennes hud. Hon blundar, upprepar högt för sig själv att det bara var en hemsk mardröm. Nu kan hon riktigt känna den färska blodsmaken i det ruttna rummet. Någon tar tag i hennes skinn, sätter en skalpell mot den tunna krispiga väggen som skyddar hennes skelett. Sedan skär dem loss en bit, tar sedan tag i hennes skinn och skalar henne precis som man skalar av en kyckling dess smaskiga bruna skinn. Hon skriker ännu värre, hennes skrik vibrerar i hela huset, det slår ut dem få fönster som finns där. Innan hon svimmar av smärtan såg hon glimten av Chris som uppenbarar sig framför henne, han ställer sig framför henne och slår sönder hennes bröstorg. Han tar ut hennes blodiga hjärta med sina bara händer, tar en glupsk tugga av det och skrattar barbariskt.

”- Detta behöver du inte längre”, säger han.

Hon vaknar med ett så högt skrik att både hon och Amy vaknar. Med blöta kläder sitter hon nu upp i sängen och darrar medan Amy håller om henne.

Dem hann inte sova länge innan dem skulle upp igen för att gå till skolan, dem åt inte mycket till frukost, bara var sin macka och drack lite juice. Amys föräldrar bad dem ringa dem på deras mobiler om det var nåt under dagen, vad som helst. Sådan värme i orden gjorde Alex helt salig i själen. Dem gick med tunga steg till skolbussen, hand i hand gick dem. Amys svarta nagellack lyste upp Alexs kalla hud.

Alex hade på sig sin röda tajta långa klänning, på fötterna hade hon ett par svarta kängor.

Amy hade på sig en svart kostym med en blå slips, tillsammans utgjorde dem en hemlig pakt där dem kom gående sida vid sida. Folk som inte kände dem kollade på dem som om dem hade varit pesten själva. Vid busshållplatsen stod Linnea och väntade på dem, hon slöt sedan upp med dem, hon hade på sig sin blåa fluffiga klänning, hon hade på sig ett par röda och ett svart nit halsband runt halsen. Hon passade hon perfekt in i deras lilla oåtkomliga värld nu. Dem klev på bussen när den kom men Alex kunde inte låta bli att känna sig iakttagen, och blott om hon ändå visste att på trottoaren låg en cigarett och brann ner till grunden, den smälte in med asfalten med ett pysande ljud. Ägaren till cigarettens hade slängt den och hoppat in i sin blåa BMW.

Bussen stannade utanför deras skola med en stor pustande suck, eleverna klev av en och en och sedan blev allt svart, så svart. Tusentals människor som springer omkring som yra höns, skrämnda över ett

främmande ljud. Överallt hörs skrik och gråt blandat med smärta. Alex, Amy och Linnea försöker hitta varandra i kaoset men misslyckas, ingen har riktigt listat ut vad som hänt men minst två unga elever ligger på marken och blöder. Lärarna har kommit ut till deras undsättning, medan någon hade ringt 911. Långt i bakgrunden hördes sirener som forsade fram över staden som flera tusen orkaner. Alex och Linnea hittar till slut varandra men inga spår än så länge av Amy. Dem letar upp resten av sin klass och sin lärare, och får information om vad som har hänt. En eller flera gärningsmän, eller kvinnor, har öppnat sina magasin från deras 45.or mot skolan. Tre av eleverna är svårt skadade men man har inte hittills lyckats få fram vilka dem eleverna är. När Alex berättar att dem inte har hittat Amy ännu blir oron ännu högre bland klassen, dem ser ut mot dem elever som ligger som döda änglar på marken, bredvid dem står djävulens små undersåtar och skrattar rått. Till slut lyckats det bli så lugnt att klassen kan leta ihop efter Amy. Dem hittar henne halvt gömd under en bänk, hon ligger på rygg med armarna utåt. Alex rusar förskräckt dit medan deras lärare påkallar polisens hjälp, sedan tar han försiktigt tag i Alex men hon sliter sig loss och knäböjer vid Amys sida. Hon gråter, skriker, fylld av rädsla men också av vrede. Amys svarta kostym har två hål i sig, ett i hennes höra axel och ett i hennes vänstra ben. Dem två hålen pekar elakt mot Alex och skrattar henne rakt upp i ansiktet. När dem sen bär in Amy i ambulansen så följer hon och Linnea med. Men inom Alex bubblar det av vrede, hela hennes kropp skakar av ilska och hon vet precis vem hon ska ta ut den på..

På sjukhuset anländer Amys föräldrar och Alex mamma, hennes pappa jobbar fortfarande och kunde inte komma ifrån men lovade att komma så fort han slutade. Alex och Linnea sitter i väntrummet och bara väntar, Alex gråter tysta tårar för sin medvetlösa vän. Plötsligt så får hon syn på Chris, med en bukett rosor i famnen. Han kommer emot dem, ler lite håfullt mot Alex innan han går fram till Amys föräldrar och ger dem rosorna. Alex flyger upp, hon skriker åt honom att ge sig av. Linnea hinner knappt ta tag i henne, hon håller ett fast grepp om henne medan Alex spyr ut all sin ilska på Chris. Han bara står där och ser helt oskyldig ut, vilket bara ger mer näring åt Alexs vrede. Dem vuxna ber henne att lugna ner sig, dem säger att Chris inte gjorde det här men dem skulle bara veta vad han visste.. En hög stämma får Alex att tappa fattningen, alla vänder sig mot det håll ljudet kom ifrån. Det är Amys pappa som kommit, med sig har han två andra poliser, och först då verkar Chris blick vackla och bli svag. Amys pappa går fram till Chris, han ser hårt på honom och frågar vad han har för ärende till hans dotter. När Chris förstår att Amys är hans dotter så försvinner hans starka leende och Alex blick blir starkare. Linnea vågar nu släppa taget om henne, i nästa sekund kommer en doktor ut och alla ser ängsligt på honom.

Doktors ord flyter samman till en värld fylld av magiska färger blandat med vävda ögonblick av smärta. Alex ser framför sig hur doktorn förklarar hur läget med Amy är men det enda hon hör är hur hennes tunna mur som skyddar hennes hjärta, krossas till miljontals partiklar av skräck. I ögonvrån ser hon hur Chris slinker ut ur bilden, hon rusar genast efter honom. I bakgrunden hör hon Linneas bönfällande röst. Ljudet av förtvivlade röster får Chris att vända sig om i samma stund som Alex hinner fram till honom, hon måttar ett hårt slag över hans käke som får honom att vika sig av den plötsliga smärtan.

Amys pappa hinner dit och tar tag i henne, han håller fast henne och han kan riktigt känna hur hon skakar av ilska. – ”Vad i helvete?”, börjar Chris men dem två poliserna som kommit med Amys pappa ställer sig fort framför honom, som gör att han genast tystnar. Polisernas blickar säger ”Ja, jag tänkte väl det”! Chris linkar därifrån likt en hund som just förlorat ett slagsmål, med svansen

mellan benen. Inte förrän han har gått in i hissen och dörrarna stängs, inte förrän då lyckats Alex puls gå ner i varv. Linnea kommer fram till henne, ger henne en kram och viskar tyst att Chris kommer få sitt straff i sinom tid... Under tiden måste dem samla på sig all kraft dem kan få eftersom dem kommer att behöva det i den stora striden som dem snart ska ge sig in i.

Amy vet inte vart hon är någonstans, där hon är liknar ingen annanstans som hon någonsin har varit. Under en stor gran sitter hon nu gömd, dess sträva grenar sträcker sig över henne och skyddar henne, det ser ut som en jättes händer som vakar över henne i denna äckliga lögn. På det blöta gröna gräset sitter hon med sina knän vid hakan, hon darrar av förskräckelse. På det här stället vill hon inte längre vara. Allting lyser starkt av en mörk makt som är större än själva djävulen, hon kan riktigt känna hur ondskan ligger under hennes fötter och trycker, den bara väntar på att få anfälla henne direkt hon låter sin gard falla. "Alex", viskar hon tyst in i det tysta medan dem mörka krafterna kryper allt närmare henne.

Alex har varit hemma och ätit mat, hon är nu på väg tillbaka till sjukhuset igen där hon ska möta upp med Linnea och resten klassen, för att gå igenom planerna med dem. Dem har satt sig nere i Caféet för att inte störa dem andra som sitter upp i väntrummet. Men ingen av dem vet är att utanför sjukhuset står den blåa BMW:n, och dess förare sitter tyst i bilen och leker med sin röda tändare.

Den knallvita snön färgas röd i skenet av vreden som ligger och lurar i deras unga kroppar. I den tunna natten bryts tystnaden av heta fotspår som sakta närmar sig den röda villan. Plötsligt hörs ljudet av ett fönster som brutalt krossas, sedan ett fönster till. In flyger två brinnande flaskor fyllda med bensen som snabbt tar eld i allt det som ligger i dess väg. Väggar, gardiner, mattor, bord, sängar, allt slukar den varma elden, inget skonar den och i bakgrunden av lågorna kan man höra ljudet av en man som skriker av smärta. Hans torra hud är ingen match för elden och i nästa sekund brinner hans kött lika lätt som man går över gatan. Men om man lyssnar riktigt noga, så hörs också ljudet av ett spädbarn som ligger i sin vaggga och skriker. Ett ljud som gör att ditt hjärta exploderar av smärta, det vill säga om man hade ett... Alex och hennes prat avbryts plötsligt av tv nyheterna som berättar om en eldsvåda i stan. Dem riktar sina blickar mot tv rösterna som berättar att bara för två timmar sedan satte någon eld på huset där Sophies man, kvinnan som dog för två dagar sen, bodde med deras 8 månader son. Men Chris liv gick inte att rädda i den fasansfulla elden, han var bortom hjälp från brandkåren. Alex och Linnea ser på varandra. Det vet båda frågan men ingen av vet svaret på den, hade Sophie och Chris en son på 8 månader? Deras son, Casper, hade räddats i sista stund, en kvinna som varit ute med sin hund, vars denne kände röklukten, hon hade följt efter sin hund till villan och sedan ringt efter hjälp. Sonen låg på undervåningen, som inte riktigt hann ta eld innan brandkåren var där och dem hörde sonen och fick ut honom i sista stund. Men av Chris fanns bara kvar en svart förkolnad hög.

Alex förstod ingenting, hon hade varit så tvär säker på att det hade varit Chris som varit skyldig, som han burit sig åt. Men kanske brydde han sig verkligen om henne och hennes familj när allt kom omkring. Kort där efter så kommer Amys pappa ner till Caféet, han hittar dem och kommer fram till dem men av deras minner att dömma så behöver han inte berätta vad som har hänt. Han frågar dem istället vart dem har varit den senaste tiden, vilket gör både Alex och hennes vänner upprörda. Om Chris hade varit skyldig så förtjänade han ett straff, det höll alla med om men inte hans lilla son. Amys pappa berättade att sonen hade Chris och Sophies adopterat från

Chris före detta tjej, som dött i cancer och som givit deras son till Chris innan hon dog.

Alex hade absolut inte vetat om detta, Sophie hade aldrig talat om detta för sin familj innan hon det var för sent. Amys pappa beordrade alla att inte lämna stan innan han bryskt försvinner.

Alex sätter händerna för ansiktet och viskar; \" Amy \", i den tysta luften.

Utan att veta vart hon ska ta vägen med all sin sorg, går hon och sätter sig vid Amys sida. Likt en ängel ligger Amy alldeles kritvit i ansiktet, hennes svarta hår är ut smetad på kudden, täcker den likt stora snö kullar som följer varje vrå och stigar på bergen. Hennes händer ligger över täcket, kalla och stilla utan minsta rörelse men när Alex ser på Amys ögon, så rör dem sig under hennes bleka ögonlock. Det verkar som om hon drömmer när hon är i koma, men är det verkligen möjligt? Alex sätter sig på en stol vid sängen, tar Amys hand i sin, hon bönar och ber att hon skulle komma tillbaka till henne. Denna värld är inte ens värd att andas i om hon inte får vara med Amy igen. Hon lutar huvudet mot sängkanten och strax där efter somnar hon av utmattning. Hon vaknar av det kalla regnet som faller över hennes tunna kropp, hon ser upp mot himlen, den är alldeles kolsvart med brinnande stjärnor som gapar elakt mot henne. Plötsligt känner hon hur någon står bakom henne, hon vänder sig om och ser in i Amys vackra djungel gröna ögon. ”- Hur är detta möjligt?” Frågar hon.

Amy svarar inte utan ler bara och håller om henne.

Under vad som känns som en evighet står dem bara där, tysta och ser på varandra. Plötsligt tar Amy Alexs ansikte i sina händer, drar det närmare sig och trycker sedan sina våta läppar mot hennes.

Innan Alex hinner reagera står dem där i det kalla regnet och kysser varandra. Men i nästa ögonblick vaknar hon och hon är tillbaka på stolen igen. Rummet är totalt mörkt nu och endast lampan från Amys maskiner lyser. Alex ser på Amy som fortfarande ligger där helt stilla, hon undrar vad hon just hade drömt...

Nästa morgon vaknar hon av att Amys mamma och Linnea kommer in i rummet, dem kommer fram till sängen och Linnea ger henne en kopp med varmt kafé. Alex ler, reser på sig för att ge plats åt Amys mamma, efter henne kommer sköterskan för att kolla till Amy. Ingenting nytt under natten var det dystra beskedet. Linnea berättar att Casper är också här på sjukhuset, under ständigt polisbevakning ligger han i sal 4, rum 12. Hennes föräldrar har redan varit där och kollat på deras barnbarn.

Chris föräldrar har också varit där, det är förmodligen dem som kommer att få vårnaden om honom senare. Alex vet inte riktigt vad hon ska tycka om det hela men hon bestämmer sig ändå för att gå och besöka Casper en stund senare. Han ligger i en kuvös med flera slangar som går till olika apparater.

Han sover så tryggt, han ser inte alls ut som om han nyss hade varit med i en väldigt svår olycka.

Utanför hans rum sitter det en kvinnlig polis, som ler lite fånigt när hon kommit ut igen. Alex bara rycker lite på munnen innan hon går tillbaka till Amy igen, hon sätter sig på samma stol igen och där tänker hon sitta ända tills Amy vaknar. Som en dröm ser hon hur Linnea kommer och går, hon ser hur Amys föräldrar säger åt henne att åka hem och vila upp sig, hon ser hur massor av sköterskor kommer in i rummet och går sen ut lika fort som dem kommit. Hon ser allt i ett drömliknande tillstånd, för hon har kopplat bort sig från verkligheten nu. Hon blundar, hon blundar så hårt som hon bara kan och i nästa stund är hon tillbaka till den värld där Amy är fasthållen. Dem hittar varandra i en värld där inga mörka krafter någonsin kommer kunna få tag i deras oskyldiga själar. Dem sitter tillsammans på en dammig trasig bänk, under en klar himmel. Alex sitter gömd långt

in i Amys famn, långt borta från den smärta som hon har i sitt hjärta, dem två vännerna andas nu samma luft. Med Amys armar om sig, med hennes vackra mun mot sin hals, så känner Alex att hon just i detta ögonblick skulle klara av att besegra Mount Everest. Hon rycks brutalt bort från Amys sköna kropp, av en hög och gäll signal. Det är Amys larm som har satts igång, in i rummet kommer doktorer och sköterskor. Alex vet inte vart hon ska ta vägen. Linnea kommer upp bakom henne, drar med henne ut ur rummet och håller om henne. Hon ser bort mot Amys familj som också står oroligt och ser på, hjälplösa skriker dem ut sin smärta. Alex kan riktigt hur hennes hjärta slutar att pumpa ut blod till sin hjärna. Sedan blir allt svart, hon svimmar.

Hon faller fort, och hon faller djupt men det är Amy som står bakom henne och fångar upp henne innan hon slår huvudet i det hårda betong golvet. När Alex öppnar ögonen möts hon av Amys förföriska leende, hon har aldrig sett någonting mer vackrare. ”Drömmer jag?” Frågar hon.

Amy svarar inte utan tar tag om hennes nacke, drar henne närmare sig och kysser henne med djup passion. Alla människor som oroligt står bredvid vet inte riktigt vart dem ska titta någonstans. Linnea ler bara. Det visade sig att när Amys larm gick i gång så var det bara för att säga att hon hade vaknat igen. Alex kunde inte vara lyckligare över att det var så som det låg till.

Amy måste vara kvar över natten för observation enligt sjukhuset. Alex och Linnea stannar kvar en stund. Vid midnatt får Linnea hämtning men Alex stannar prompt kvar vid Amys sida, hon vägrar lämna den så hon får en egen säng bredvid Amys. Men just nu ligger hon i Amys säng, tätt intill varandra ligger dem tysta och bara ser på varandra. Plötsligt lutar Amys sig närmare Alex, hon pressar sina mjuka läppar mot Alexs, som inte hinner reagera. Men hon drar sig inte undan heller, deras kyss fortsätter. Alex känner hur Amys tunga kommer in i hennes mun, den leker kull med hennes tunga. Hon känner hur Amy hårdnar sitt grepp om henne, och plötsligt känner hon hur Amys hand letar sig in under hennes tröja. Den smeker med fjäderlätta beröringar hennes mage upp och ner, innan den till slut omsluter sig över hennes högra nakna bröst. Den plötsliga hettan får henne att sluta. Dem ser tysta på varandra. Dem har gått över alla tänkbara gränser som finns, det finns ingen återvändo nu men frågan är bara hur dem ska gå vidare sedan? Ingen av flickorna säger någonting, deras tystnad avbryts av att en sköterska kommer in i rummet för att titta till Amy. Alex flyttar skamset på sig över till sin egen säng igen, Amy följer henne med blicken. Hon undrar om hon förstört deras nära vänskap nu? När sköterskan har gått så ligger dem fortfarande tysta, dem ligger med ryggarna mot varandra, spänningen i rummet är så kvav att man kan skära sönder den med en kniv. ”Förlåt”, viskar Amy mjukt till Alexs ryggtavla. Alex blundar bara, hon kämpar med att hålla sitt hjärta i schack. Hon vet inte hur hon ska hantera allt det som hon känner för Amy, detta är nytt för henne, vad ska dem göra nu?

Två veckor har gått. Amy har fått lämna sjukhuset nu men hon har inte längre någon kontakt med Alex, det som hände den sista natten har gjort att dem glidit ifrån varandra. Alex har blivit en hel annan person den senaste tiden, hon har färgat om sitt svarta hår till guldblont, hon går numera i kortkort med tajta toppar som visar hela magen, hon har smink på sig varje dag och hon har ju dessutom blivit tillsammans med skolans populäraste kille; Chad 18. Hon har också blivit en cheerleader kapten och har därför blivit skolans populäraste tjej, alla vill vara med henne nu,

tjejer som killar. Alla utom Amy och Linnea, som Alex nu för tiden bara föraktar, varje gång dem ser varandra skrattar hon ett tomt och ihåligt skratt åt dem, för att sedan bara försvinna arm i arm med Chad och Lina; hennes nya bästis. Också hon är en cheerleader brud.

Det är lunch nu, alla elever flockas framför dörren till matsalen som en pack flock hungriga vargar som rått river och sliter i sitt byte. Alex och Amy hamnar av en slump bredvid varandra. Amy känner hur Alex bitande blickar klöser henne längs hennes nacke. Plötsligt böjer sig Alex sig närmare henne, viskar ett tyst "Förlåt mig", till henne. Amy vänder sig om men Alex har redan riktad hela sin uppmärksamhet mot Chad, Lina och resten av deras lilla nya inne gäng. När deras blickar möts igen fnyser hon bara mot henne av förakt. Sårad åter igen bestämmer sig Amy för att bara gå vidare i matkön...

Dagens lektioner är slut och Amy är på väg hem, hon linkar tröttsamt hem på stressiga vägar. Bilar och bussar dundrar förbi henne men hon hör ingenting. För hennes ipod är på högsta volym. Plötsligt rycker något tag i henne, en hand läggs över hennes mun och hon försvinner in bland buskarna. Amy kämpar sig fri och vänder sig om, men när hon får se Alex som står där och hyssar henne, blir hon totalt tyst av chocken. Innan hon säger något, tar Alex tag i hennes ansikte, drar det närmare sig och placerar mjukt sina läppar över hennes. Alex hinner inte ens protestera. Sedan står dem där i buskarna och kysser varandra, i hemlighet, men samtidigt med en passion som säger att dem aldrig har varit ifrån varandra en enda sekund sen den där natten. Efteråt ser dem bara på varandra. "Ge inte upp om mig", säger Alex innan hon försvinner därifrån lika fort som hon kommit. Amy hinner inte säga något svar, istället blir hon kvar där i buskarna medan hennes puls slår i minst 180.

När hon kommer hem går hon raka vägen upp till sitt rum, hon klär tyst av sig plagg för plagg innan hon till sist står naken i sitt rum. Hon går fram till garderoben, tar en handduk om sig, går sedan in till badrummet och sätter på badvatten. Hon låter handduken falla till golvet, sätter sig sedan i det varma vattnet och bara blundar. Hon vill tillbaka till den värld där hon fick vara med Alex igen. När hon öppnar ögonen igen står hon naken på en öde strand, vinden griper tag i hennes hår och leker varsamt med det. Hon blickar ut över horisonten, någon kommer gående mot henne. Hon ser vem det är, hon börjar springa mot den lilla figuren nedanför solnedgången. Hon tar några staplande steg men sedan ramlar hon in i Alexs öppna famn. Dem kramar om varandra, håller ett säkert grepp om varandra medan vattnet sköljer bort deras förgångna fotspår, så att det bara är nuet som räknas.

– "Varför dröjde du"? Frågar Alex till slut med ett litet leende.

Nu är dem tillsammans igen och tillsammans skulle dem kunna klara av vad som helst, ja till och med överleva jordens undergång...

Plötsligt lyfter tusentals svarta korpar från ilskna grenar, dem flyr upp mot himlen med gälla skrik. Amy vänder blicken mot solen, hon kan skymta ett svepande mörker som är på väg emot dem, det ser ut att komma från dem trasiga stinkande husen på stranden. Upp ur mörkrets stilla hörn stiger nu svarta varelser, dem ser ut precis som i Alexs mardrömmar. Inom loppet av några sekunder är dem omslutna av döda ögon, iskalla vassa händer tar tag i Alex, svarta skuggor som sliter tag i hennes tunna kropp och drar den brutalt bort Amys grepp. Alex försvinner in

bland skuggorna, som ger ifrån sig ett dovt morrande av tillfredsställelse. Amy skriker bara förtvivlat efter henne, desperat söker hon med sina händer ut i den tomma evigheten, för att i nästa sekund sätta sig upp i badkaret i sitt eget badrum. Hon hostar efter luft, hennes strupe känns torr och retas äckligt hårt. Hon sätter händerna för ansiktet och gråter stilla.

Någon trycker ned handtaget till badrummet och ropar hennes namn, någon undrar hur det är med henne. Hon svarar att hon snart är klar, drar ur proppen till badkaret och kliver upp.

Hennes blöta kropp fylls av vackra vattenpärlor som mjukt faller till golvet. Hon tar handduken om sig, torkar sig, går sedan och öppnar dörren till badrummet. Hon möts av ett par svarta iskalla ögon. ”Saknat mig?” Frågar rösten, hon rycker till när hon upptäcker vem det är.

Sedan hinner hon inte tänka någonting mer innan allt blir tyst och mörkt.

En härsken lukt får henne att vakna till igen, hennes ögon ser först bara mörker innan dem till slut lyckas urskilja vissa konturer av en människa. Vart hon är så är rummet bara upplyst av flimret av en tv. Hennes kropp värker av slaget hon fick mot tinningen, men också av den vätska som pressades in i hennes lungor. Plötsligt kommer det mörka i rummet närmare henne, och hon kan för första gången se klart vem rösten tillhör. ”Chris”, lockar hennes stämband henne till att viska ut i den unkna luften.

”Är du förvånad?” Frågar han med ett illmarigt leende.

Hennes blick söker sig runt omkring i rummet. Hon ligger naken på sängen, öppen som ett kors ligger hon bunden med ett rep som kliar så förskräckligt. Runt halsen har hon ett halsband av något slag, vad det har för mening har hon inte ännu lyckats lista ut. Rummet är litet, bara 40 kvm, det är utrustat med en ynka säng av metall, över den har han bara lagt en liten madrass.

Repen sitter fast vid fot och huvudändan. Alldeles vid dörren står ett litet skrivbord i svart mahogny, framför fönstret står en liten bänk gjord av ek och på den står en liten brun tv. Fönstret har svarta gardiner, så det är omöjligt att kunna se in. Amy tycks kunna se ett träd svaja där utanför, så hon skulle gissa på att rummet ligger långt upp. Chris kommer plötsligt och sätter sig bredvid henne på sängen, han har en blänkande slaktarkniv i handen som han nu drar mjukt över hennes kropp, han följer noga hennes våta kurvor. Han böjer sig närmare henne, viskar hest i hennes öra; ”Jag har en överraskning till dig”. Sedan försvinner han hastigt ut ur rummet. Hon försöker slita loss sina fötter och händer, men förgäves, repen är för hårt bundna och ju mer hon kämpar ju mer hårdnar repets grepp om henne. Plötsligt kommer Chris tillbaka igen, med sig har han Alex som blöder lite från läppen, hon är också bunden. Han slänger bryskt ner henne på golvet.

”Alex”, skriker Amy med desperation i rösten. Alex ser upp mot henne, hennes blick är inte som den ska men hon lyckas ändå le mot henne. Alex har på sig ett par svarta jeans och en röd topp med texten ”F...K Off...” på. Chris går fram till Alex, han tar tag i hennes hår och drar upp henne, han smeker lätt hennes kind med kniven innan han gör ett snabbt snitt. Alex skriker till av smärtan, ett skrik som ger Amys själ gåshud, hon fylls åter igen av vrede men hon kan likt förbannat ändå inte göra någonting åt det.

Plötsligt tar Chris tag i Alex igen, han drar upp henne på fötter innan han skär loss henne rep. Båda ser förvånat på honom, dem undrar vad han ska göra nu. Han går sedan fram till Amy, tar fram en svart 45: a, han drar tillbaka manteln och siktar sedan på Amys tinning. Ur bakfickan tar han upp en

svart liten dosa med två röda knappar på, han slänger den till Alex som klumpigt fångar den. ”Tryck på den röda knappen”, säger han kallt och först då går det upp för Amy vad det är för sorts halsband hon har på sig. När Alex väl har snappat upp den informationen hon också, blir hon stel och vägrar att göra det. Chris hade räknat med det så han böjer sig ner över Amy, han lägger kniven mot hennes hals och trycker in eggen hårdare så att den rispar små snitt i hennes hud. Alex ber gråtandes att han ska sluta, att hon SKA göra det. Med förskräckelse i rösten, ber hon sedan Amy om förlåtelse innan hon trycker på knappen. 100 volt el går igenom Amys nakna kropp, den rycker till och hon kniper ögonen av smärtan. Alex sjunker gråtandes ner på golvet. ” En gång till ”, säger Chris. ”Annars snittar jag upp hennes hals.” När Alex vägrar, går han fram till henne, tar tag i henne och drar upp henne, sedan utdelar han ett hårt slag över hennes högra kind. Amy skriker åt honom att han ska sluta, att hon gör vad han än vill. Chris ser bara elakt på henne, han ger henne ett leénde som ger henne iskalla illningar längs hennes ryggrad. Hon lovade sig själv att tro på en högre makt om dem kom levande ut ur det här helvetet! Chris plockar raskt upp den svarta dosan, sen tar han tag i Alex igen och säger åt henne att titta. Han rent av tvingar henne genom att se, genom att sätta en hand under hennes haka och vända hennes ansikte mot Amy. Sedan trycker han ett flertal gånger på den röda jävla knappen. Amy tvingar sin kropp till att inte längre känna något men hjärnan går en helt annan väg än hjärtats. Paniken i Alexs röst är otroligt gäll, hon gråter hulkandes fram att han ska sluta men det ordet verkar inte finnas i Chris sjuka undermedvetna. Gång på gång tvingar han Alex till att bevittna hur hennes hjärta skrumplar ihop och dör av den gripande sorgen. Alex vet inte vart hon ska ta vägen med alla sina blöta tårar på hennes kropp, vassa som rostiga skallpeller sliter dem sönder hennes solbrända hud. Under tiden försöker Amy att koppla bort det som gör ont, hon försöker stålsätta sina sinnen, in till det allra sista tänker hon kämpa för den värme hon har i sitt blod! Innanför hennes ögonlock dansar hon en stilla dans med Alex, bland mjuka moln rör dem sig bort från den hungriga världen för att tillsammans njuta av deras fruktansvärda varma närhet. Chris tar ett järngrepp om Alex nacke, hans händer bränner hennes nakna hud som den hetaste lavan. Han slickar sin sträva tunga på hennes kalla kind, som smakar salt av hennes tårar. Han sätter den vassa kniven mot hennes hals och säger sedan till Amy att ta en noga sista titt på hennes käraste ängel.

Allt blir svart, allt tystnar i det stinkande rummet och all tid går bara upp i rök. Amy ber en sista bön om att allt inte ska vara för sent. Sedan dundrar det in människor, allt blir till kaos och Amy känner hur paniken i henne växer till ett gapande stort hål i henne.

När hon väl vågar öppna ögonen igen, är hon loss från dem hårda repen. Om sig har hon en glödande varm filt och hela rummet är fyllt av poliser och ambulansmänniskor. I ögonvrån ser hon hur

Chris forslas iväg i en polisbil, hon ler ett förnjöt leénde åt det.
Hon får sedan åka hem i samma bil som Alex, trött lutar dem sig
mot varandra. Tillsammans försjuncker dem sig in i deras egna
värld, medan den bistra verkligheten sakta blåser bort.
In i den varma solnedgången vandrar dem två flickorna nu,
deras öde är förseglat och deras vackra kärlekslöften till
varandra vävs nu in i deras varma själar.
Och om man lyssnar riktigt noga, ja då kan man höra deras
lyckliga skratt eka för evigt i den ljumma sommarvinden..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vackra_Blodtårar med Poeter.se id #8700 innehar upphovsrätten